

Hallucináció

Első rész

Sam Chase a tizenötödik születésnapján érkezett meg az Energiabolygóra.

Óriási eredmény, mondták neki, hogy ide osztották be, de egyáltalán nem volt biztos benne, hogy ezt abban a pillanatban átérezte.

Míndez azt jelentette, hogy három évre el kell szakadnia a Földtől és a családjától, miközben a területre szakosodott oktatásban részesül, és ez a gondolat józanítólag hatott. Nem érdekelte a szakterület, és nem értette, hogy a Központi Számítógép miért erre a feladatra osztotta be, és ez határozottan elkészerítő volt.

A fölé boruló, átlátszó kupolára emelte a tekintetét. Egészen magas lehetett, talán ötven méter magas, és minden irányban messzebb elnyúlt, mint ameddig Sam tisztán ellátott.

- Igaz, uram, hogy ez az egyetlen kupola az egész bolygón?

Az infofilmekek, melyeket a hajón, útban idefelé végignézett, kizárólag egy kupolát említettek, de lehet, hogy elavultak már.

Donald Gentry, akihez a kérdést intézték, elmosolyodott. A hatalmas termetű, kövérkés férfi sötétbarna szeméből nyájasság sugárzott, haja erősen megritkult, rövid szakálla megőszült már.

- Ez az egyetlen, Sam - felelte. - Viszont meglehetősen nagy, és a legtöbb lakó- egység a föld felszíne alatt helyezkedik el, ahol pedig helyből nincs hiány. Ráadásul, amint megkaptad az alapkiképzést, az idő jelentős részét az űrben fogod tölteni. Ez itt csupán a bolygóbázisunk.

- Értem, uram - mondta Sam kissé elkomorodva.

- Én felelek az alapképzésben részt vevőkért - folytatta Gentry -, ezért alaposan át kell tanulmányoznom mindegyikük adatlapját. Egyértelműnek tűnik a számomra, hogy első helyen nem ezt a szakirányt jelölted meg. Igazam van?

Sam habozott, aztán úgy döntött, hogy nincs sok választása, és a legjobb, ha őszintén válaszol.

- Nem hiszem, hogy ugyanolyan jó leszek ebből, mint a gravitációmérnöki tanulmányokban lettem volna.

- Miért nem? A Központi Számítógép, amely kiértékelte a tanulmányi előmeneteledet, a szociális és személyes háttередet, nyilvánvalóan megbízható ítéleteket hoz. És hajói teljesítesz, az hatalmas eredmény lesz a részedről, mivel mi itt a technika élvonalát képviseljük.

- Tudok róla, uram - felelte Sam. - Otthon, a Földön mindenki rettenetes izgalomban van emiatt. Eddig senki sem próbálkozott még azzal, hogy megközelítsen egy neutroncsillagot, és megcsapolja az energiáját.

- Igen? - csodálkozott el Gentry. - Már két éve nem jártam a Földön. Mi mást mondanak még erről? Úgy tudom, jelentős az ellenzők tábora.

Tekintetével a fiút fürkészte.

Sam kényelmetlenül toporgott, tudta, hogy vizsgáztatják.

- Akadnak olyanok a Földön, akik szerint ez az egész túl veszélyes, és könnyen lehet, hogy csak pénzkidobás.

- Te is így gondolod?

- Lehetséges, hogy ez a helyzet, viszont a legtöbb új technológia veszélyeket hordoz magában, de sokkal közülük ennek ellenére is érdemes próbálkozni. Szerintem ezzel is.

- Nagyszerű* Mi mást mondogatnak még a Földön?

- Azt rebesgetik, hogy a parancsnok nincs jól, és nélküle kudarcba fúlhat a vállalkozás. - Mivel Gentry nem reagált, Sam gyorsan hozzátette: - Ezt rebesgetik...

Gentry úgy tett, mintha nem hallotta volna. Sam vállára tette a kezét, és így szólt hozzá:

- Gyere, meg akarom mutatni a folyosót, meg kell ismerkedned a szobatársaddal, és el kell magyaráznom, eleinte milyen feladatokat kell ellátnod majd. - Miközben a lift felé tartottak, ami leviszi őket az alsó szintekre, megkérdezte: - Első helyen milyen területet jelöltél meg, Chase?

- A neurofiziológiát, uram.

- Nem rossz választás. Az emberi agy a mai napig rejtély maradt a tudomány előtt. Többet tudunk a neutroncsillagokról, mint az agyról, amint az hamar kiderült, amikor belekezdünk ebbe a vállalkozásba.

- Ó!

- Bizony! Eleinte többen is hallucinációkról számoltak be a bázison, amikor még sokkal kisebb és primitívebb volt. A tévképzetek semmiféle káros hatással nem jártak, és egy idő után nem jelentettek több esetet. Sosem sikerült kiderítenünk az okot.

Sam megtorpant, felnézett, aztán megint körbepillantott:

- Ezért épült a kupola, dr. Gentry?

- Nem, egyáltalán nem emiatt. Különböző okokból egy teljesen Föld-szerű helyre volt szükségünk,

ugyanakkor nem szigeteltük el magunkat. Az emberek szabadon kijárhatnak. Immár senki sem számol be hallucinációkról.

- Nekem csupán annyit mondtak el az Energiabolygóról - mondta Sam hogy rovarokon és növényeken kívül semmi nem él rajta, és azok is ártalmatlanok.

- Ez így igaz, viszont nem is fogyaszthatok, ezért saját növényeket termesztünk és állatokat tartunk itt, a kupola alatt. Ennek ellenére semmiféle hallucinogén anyagot nem fedeztünk fel a bolygó őshonos létformáiban.

- Észleltek bármi szokatlant a légkörrel kapcsolatban?

Gentry, aki alig valamivel volt magasabb, felkapta a tekintetét.

- Az égvilágon semmit, időnként odakint táboroznak emberek, és eddig semmi szokatlan nem történt. Kifejezetten kellemes bolygó ez. Találtunk patakokat, de nem élnek bennük sem halak, sem vízi rovarok. Semmi nem csípheti vagy mérgezheti meg az embert. Találtunk sárga bogyókat, melyek zamatosnak tűnnek, de rettenetes az ízük, máskülönben azonban nem ártalmasak. Az időjárás szinte mindig kellemes. Gyakorikak a könnyű esők, és néha feltámad a szél, de nincsenek szélsőségesen meleg vagy hideg időszakok.

- És végleg megszűntek a hallucinációk. dr. Gentry?

- Csalódottnak tűnsz - állapította meg mosolyogva Gentry.

Sam kockáztatott.

- A parancsnok betegségének van köze a hallucinációkhoz, uram?

A jóindulat egy pillanatra eltűnt Gentry tekintetéből, és a férfi szigorúan összevonta a szemöldökét.

- Miféle betegségre célzol?

Sam elpirult, és némán lépdeltek tovább.

Sam alig valakivel találkozott a folyosón, ahová beosztották, de Gentry elmagyarázta neki, hogy ilyenkor mindenki serényen dolgozik a közvetítő állomáson, ahol az energiarendszerekből álló gyűrűt építik épp a neutroncsillag körül - a parányi, kevesebb mint tíz mérföld átmérőjű égitest körül melynek tömege egy hagyományos csillagénak felel meg, és amit hihetetlen erejű mágneses mező vesz körül.

Ezt a mágneses mezőt készültek megcsapolni. Hatalmas mennyiségű energiát fognak átcsatornázni innen, mindez mégis legfeljebb egy cseppnyinek számít majd, vagy még annál is kevesebbnek, a csillag rotációs energiájából, amely az energia végső forrása volt. Több milliárd évbe telne elvéreztetni a csillagot, kinyerni belőle ezt a rengeteg energiát, és ez idő alatt tucatnyi benépesített bolygónak - melyeknek a hipertéren átjuttatnák el az energiát - korlátlan ideig rendelkezésre állna minden, amire csak szüksége lehet.

A szobán Róbert Gillette-tel, egy sötét hajú, bús képű ifjúval kellett osztoznia. Miután óvatossággal kölcsönösen üdvözölték egymást, Róbert elárulta, hogy tizenhat éves, és a törött karja miatt lett „szobafogságra ítélt”, ami persze nem látszott, mivel belül rögzítették a csontot.

- időbe telik, míg az ember megtanulja kezelni a dolgokat az űrben - jelentette ki szomorúan. - Súlyuk nincs ugyan, ellenben van lendületük, és ezzel számolni kell.

- Ezt megtanultuk már a... - vágta rá Sam. Azt akarta mondani, hogy már a negyedik osztályban megtanítják ezt, de rájött, hogy ez sértésnek hangzana, így elharapta a mondatot.

Róbert mégis ráérezett, mire akart célozni a társa, és elvörösödött.

- Az eszével könnyen felfogja az ember - mondta. - De ez még nem jelenti azt, hogy kellő gyakorlás nélkül kialakulnának a megfelelő reflexek. Magad is rá fogsz jönni erre.

- Nagyon bonyolult elintézni, hogy kimehessek? - kérdezte Sam.

- Nem, de miért akarnál kimenni? Nincs semmi odakint.

- Te jártál már kint?

- Persze. - De csak vállat vont, és semmi mást nem mondott.

Sam kockáztatott. Roppant óvatosan megkérdezte:

- Neked is volt már olyan hallucinációd, amelyenkről beszélnek?

- Ki beszél róluk? - kérdezett vissza Róbert.

Sam kikerülte a direkt választ. Ehelyett azt mondta:

- Régebben sokaknak voltak látomásai, de már senkinek. Legalábbis így hírlik.

- Szóval, ki hírszteli ezt?

Sam ismét kockáztatott.

- Vagy ha mégis ilyesmit tapasztalnak, hallgatnak róla.

- Figyelj, hadd adjak egy tanácsot! - mondta mogorván Róbert. - Ne érdeklődj túlságosan ezek iránt a... bármik legyenek is. Ha bebeszéled magadnak, hogy látsz... ööö... valamit, könnyen előfordulhat, hogy visszaküldenek. Eljátszod az esélyedet a jó oktatásra és a komoly karrierre.

Róbert maga elé meredt, ahogy ezt mondta.

Sam vállat vont, és leült a szabad priccse.

- Lehet ez az ágyam?

- Ez az egyetlen ágy az enyémen kívül - válaszolta Róbert, és még mindig csak bámult maga elé. - A fürdőszobát jobbra találod. Az ott a szekrény, az ott a komódod. A tied a fél szoba. Van konditerem, könyvtár és ebédlő is. - Rövid szünetet tartott, aztán, mintha fátylat akarna borítani a múltra, azt mondta: - Később mindent megmutatok.

- Köszönöm - válaszolta Sam. - Miféle fickó a parancsnok?

- Csúcsszuper. Nélküle nem lennénk itt. Mindenki másnál többet tud a hipertértechnológiáról, és van némi befolyása az Űrugynökségnél, szóval, megkapjuk a pénzt és a felszerelést, amire szükségünk van.

Sam felnyitotta az utazóládáját, és Robertnek háttal, mintegy mellékesen, megjegyezte:

- Úgy tudom, nincs jól.

- Sok minden lehangolja. Csúszásban vagyunk, költségtúllépéssel és hasonlókkal küszködünk. Ez bárkit megviselne.

- Depressziós, mi? Szerinted van ennek bármi köze is a...

Róbert nyugtalanul fészkelődött a székében:

- Mondd csak, miért érdekel ez téged annyira?

- Az energiafizika nem igazán az én asztalom. Az, hogy idejőjjenek...

- Nos, most itt vagy, fiatalúr, és jobb, ha ezt tudomásul veszed, különben haza- küldenek, és akkor sehol sem leszel. Most átmegyek a könyvtárba.

Sam egyedül maradt a szobában a gondolataival.

Egyáltalán nem ütközött nehézségbe, hogy Sam engedélyt szerezzen a kupola elhagyására. A folyosó-felügyelő még csak az okát sem tudakolta meg, csak miután regisztrálta a fiút.

- Szeretném a saját bőrömmön érezni a bolygót.

A folyosó-felügyelő bólintott.

- Jól van, de csak három órát tartózkodhatsz kinn, ugye, tudod? És ne csatangolj el sehová, ahonnan nem látod a kupolát! Ha a keresésedre kell indulnunk, megtalálunk, mert ezt fogod viselni. - És átnyújtott egy apró jeladót, amiről Sam tudta, hogy a személyes hullámhosszára hangolták rá, amit még születésekor jelöltek ki neki. - De ha ilyesmire kényszerülünk, hosszú ideig nem kaphatsz engedélyt a kilépésre. És a személyi lapodon sem mutatna jól. Megértetted?

„A személyi lapodon sem mutatna jól.” Manapság bármely elfogadható munkához megkövetelték az úrbeli gyakorlatot és képzést, ezért a figyelmeztetés sokat nyomott a latban. Nem csoda, hogy az emberek felhagytak azzal, hogy jelentést tegyenek a hallucinációikról, még ha voltak is látomásaik.

Sam ennek ellenére kockáztatott. Végtére is kizártnak tartotta, hogy a központi számítógép azért osztotta be ide, hogy kizárólag energiafizikával foglalkozzék. A személyi lapja semmi olyasmit nem tartalmazott, ami indokolta volna ezt.

A külleméből ítélve a bolygó akár a Föld is lehetett volna, legalábbis a Föld valamely vidéke, ahol kevés fa, alacsony cserje és rengeteg magas fű borítja a talajt.

A tájat nem szabdalták utak, minden óvatos lépés után meghajlott a fű, és parányi repülő lények rebbentek fel halk, surrogó szárnycsapásokkal.

Az egyik rászállt az ujjára, Sam pedig kíváncsian szemügyre vette. Rendkívül apró volt, épp ezért nehezen lehetett kivenni a részleteket, de hatszögűnek tűnt, alul kidomborodott, felül pedig behorpadt. Rengeteg rövid, apró lába volt, így amikor megindult, mintha parányi kerekeken gurult volna. Szárnyra semmiféle jel nem utalt, mignem hirtelen felröppent, amikor is négy apró, tollszerű felület bomlott szét rajta.

Ami mégis megkülönböztette a bolygót a Földtől, az a szag volt. Nem kellemetlen, csupán más. A növények vegytani szerkezete egészen más lehetett, mint a földieké; ezért lehettek rossz ízűek és fogyasztásra alkalmatlanok. Csupán a szerencsén múlt, hogy nem voltak mérgezőek.

A szag azonban egy idő után, amikor Sam orra telítődött vele, kevésbé érződött erősnek. A fiú keresett egy szabad sziklaperemet, ahova leülhetett, és végigtekintett a tájon. Az eget felhők csíkozták, időnként eltakarták a napot, a hőmérséklet azonban kellemes maradt, és csak enyhe fuvallat simogatta a növényeket. A levegő párásnak hatott, mintha eső készülődne.

Mielőtt elindult, Sam elemozsiás kosarat készített magának, amit most az ölébe tett, és kinyitotta, két szendvicset hozott meg dobozos italt, hogy egy kicsit piknikezhessen.

Falatozás közben elmerengett: honnan jöhetnek a hallucinációk?

Egyértelmű, hogy bárkinek, akit egy neutroncsillag megszelídítéséhez hasonlóan kényes feladatra választottak ki, mentálisan stabilnak kellett lennie. Már az is meglepő lett volna, ha csak egyvalaki hallucinál,

több eset viszont végképp annak tűnt. Vajon bizonyos vegyületek hatottak így az agyra?

Ezt bizonyosan ellenőrizték már.

Sam leszakított egy levelet, ketté tépte, és kipréselte a levét. Aztán a tépett szélét óvatosan az orrához emelte, majd ismét leeresztette. Szerfelett fanyar, kellemetlen szag. Kipróbálta egy fűszállal is. Az eredmény ugyanaz.

Önmagában elég lett volna ez a szag? Nem szédült el tőle, és nem érezte furcsán magát.

Egy cseppnyi vízzel leöblítette az ujjait, melyekkel a növényeket fogta, aztán a nadrágja szárába törölte a kezét. Lassan megette a maradék szendvicsét, aztán megpróbálta átgondolni, mi mást lehetne még szokatlannak találni a bolygón.

Az a rengeteg növény. Valahol kell lennie állatoknak, amelyek megeszik, nyálaknak, teheneknek, valaminek. Nem csak rovaroknak, rengeteg rovar naiv, vagy bármik is legyenek azok az apró élőlények az apró, susogó szárnyaikkal és az alig hallható duruzsolásukkal, ahogy ropogtatják a leveleket és a szárazakat.

És ha egy tehén - egy hatalmas, kövér tehén - legelészne? És ahogy az utolsó falatot is a szájába tömte a második szendvicsből, egyszer csak abbahagyta a majszolást.

Valamiféle füstszerűség szállt a levegőben közte és a sövények között. Gomolygott, örvénylett, változtatta az alakját: valamiféle áttetsző füst. Sam pislantott, majd megrázta a fejét, de még mindig ott volt.

Gyorsan lenyelte a falatot, lecsukta az elemőzsiás kosár fedelét, a szíját pedig átvette a vállán. Felállt.

Nem érzett félelmet. Kizárólag izgalmat - és kíváncsiságot.

A füst egyre sűrűsödött, és lassan alakot öltött. Halványan egy tehenre emlékeztetett, füstszerű, testetlen, átlátszó alakként rajzolódott ki. Vajon hallucináció lehetett? Az elméje szüleménye? Épp az imént gondolt egy tehenre.

Ha hallucináció volt, ha nem, eltökélte magát, hogy megvizsgálja.

Határozott lépetekkel megindult az alak felé.

Második rész

Sam Chase a füstből kirajzolódó tehén felé lépkedett a furcsa, távoli bolygón, ahova a tanulmányai és a karrierje előmozdítása végett került.

Meggyőződéssel hitte, hogy az elméjének semmi baja. Olyan „hallucinációt” látott, amelyet korábban dr. Gentry említett, ám nem hallucináció volt. Miközben előrenyomult a magas, fűszerű növényzetben, felügyelt a némaságra, és nem csak azt tudta, hogy ez nem hallucináció, hanem azt is, hogy mi ez.

A füst mintha sűrűbbé és sötétebbé vált volna, egyre élesebben kirajzolta a tehén körvonalait. Mintha a levegőben festették volna meg az állatot.

Sam felnevetett és odakiáltott:

- Elég! Elég! Ne engem használj! Nem tudom elég jól, hogyan néz ki egy tehén! Csak képeket láttam róluk! Így nem lesz jó!

Sokkal inkább hasonlított karikatúrára, mint igazi tehenre, és amint Sam felkiáltott, elmosódtak a körvonalai. A füst ott maradt, de mintha egy láthatatlan kéz kitörölte volna mindazt, amit korábban a levegőbe felírt.

Ekkor új alak kezdett formát Ölteni. Sam először nem egészen tudta kivenni, mit próbált ábrázolni, de gyorsan változott és élesedett. Sam döbbenet, tátott szájjal nézte, elemőzsiás kosara üresen koccant neki lapockájának.

A füst emberi alakká állt Össze. Efelől kétség sem lehetett. Az alak egyértelmű formát öltött, mintha egy eleven modellt másolt volna, és természetesen pontosan ez történt, hiszen Sam állt vele szemben.

Lassacskán Sammé vált, ruhástól, mindenestől, még az elemőzsiás kosár és a szíj körvonalát is jól lehetett látni. Egy második Sam Chase formálódott meg.

Egy kicsit még bizonytalannak tűnt, vibrálva, testetlenül állt, de fokozatosan szilárdult, mintha önmagát korrigálná, majd végül megállapodott.

Teljesen szilárddá viszont nem vált. Sam látta, hogy halványan átdereng mögüle a növényzet, aztán, amikor egy fuvallat belekapott, kicsit elmozdult, mint a kikötött léggömbök szoktak a szélben.

De valóságos volt. Nem elméjének szüleménye. Sam biztosra vette ezt.

De nem állhatott csak ott, egyszerűen szemben vele. Bátoratlanul megszólította:

- Szia!

Valamiért arra számított, hogy a másik Sam válaszolni fog, s valóban kinyílt és becsukódott a szája, ám semmiféle hangot nem adott ki. Valószínűleg pusztán Sam szájmozgását utánozta,

- Szia, tudsz beszélni? - próbálkozott megint Sam.

A saját hangján kívül semmiféle zajt nem hallott, mégis bizsergést érzett az elméjében, és az a meggyőződés töltötte el, hogy képesek kommunikálni.

Sam összeráncolta a homlokát. Mitől lett hirtelen ennyire biztos ebben? A gondolat egészen hirtelen ötlött fel benne.

- Ez történt a többiekkel, a többi emberrel - az én fajtám más tagjaival - is ezen a bolygón?

Válaszként nem jött hang, mégis egészen biztos volt benne, mi a válasz a kérdésére. Másokkal is ez történt, nem feltétlenül a saját alakjukban, de valamiként. És nem működött.

Mitől volt ennyire biztos ebben? Honnan származtak ezek a gondolatok a feltett kérdéseire válaszul?

Igen, persze, ezek a kérdéseire adott válaszok voltak. A Másik Sam gondolatokat ültetett a fejébe. Úgy igazította a parányi elektromos szikrákat, hogy a megfelelő gondolatok ébredjenek benne.

Elgondolkodva biccentett, amikor ez eszébe jutott, és a Másik Sam nyilván felfogta a gesztus jelentőségét, mivel ő is biccentett.

Így kellett lennie. Hiszen téhen jelent meg, amikor Sam téhenre gondolt, aztán a füst Sammé alakult át, amikor kijelentette, hogy a téhen tökéletlen. A Másik Sam valamiképp felfogta a gondolatait, és ha képes felfogni, akkor talán módosítani is tudja azokat.

Ilyen lehetett tehát a telepátia? Egyáltalán nem hasonlított a beszédre. Az embernek gondolatai támadtak, azzal a különbséggel, hogy a gondolatok máshonnan eredtek, és nem teljességgel az ember saját mentális folyamatainak végtermékei voltak. De hogyan lehet megkülönböztetni a saját gondolatainkat a kívülről belénk tápláltaktól?

Sam azonnal tudta erre a választ. E pillanatban még nem szokott hozzá a módszerhez. Még nem szerzett benne gyakorlatot. Idővel, ahogy egyre jártasabb lesz benne, könnyedén meg fogja tudni különböztetni egymástól a gondolatokat.

Voltaképp, ha jobban belegondolt, már most meg tudta tenni. Vajon nem ezzel a módszerrel társalgóit épp? Előbb eltűnődött, aztán már tudta. A tűnődés a saját kérdése volt, a tudás a Másik Sam válasza. Hát persze, hogy az volt.

Tessék! Az iménti „Hát persze, hogy az volt” megint csak válaszként érkezett.

- Ne ilyen gyorsan, Másik Sam! - mondta fennhangon Sam. - Ne diktálj ennyire feszes tempót! Hagyj egy kis időt arra, hogy feldolgozzam a dolgokat, különben csali összezavarodom.

Hirtelen lehuppant a fűre, ami minden irányban széthajlott alatta.

A Másik Sam is megpróbált lassan leülni.

Sam felnevetett.

- Rossz helyen hajlik meg a lábad!

A hiba rögtön kijavításra került. A Másik Sam leült, de deréktől felfelé rendkívül merev maradt.

- Lazíts! - mondta Sam.

A Másik Sam lassan elernyed, kissé megdőlt az egyik oldalára, aztán ezt is korrigálta.

Sam megnyugodott. Mivel a Másik Sam készségesen megfogadta a javaslatát, egyértelműnek tűnt a jóindulata. Az volt! Pontosan!

- Ne! - kérte Sam. - Ne ilyen gyorsan! Ne a gondolataimat kövesd! Hadd mondjak ki mindent fennhangon, még ha nem is hallhatsz! Aztán módosíts a gondolataimon, hogy beazonosíthassam a módosítást! Érted?

Várt egy pillanatig, aztán már tudta, hogy a Másik Sam megértette őt.

„Ah, érkezett válasz, de nem tüstént! Remek!”

- Miért jelensz meg az embereknek? - kérdezte Sam.

Komoly tekintetét a Másik Samre függesztette, és tudta, hogy a Másik Sam kommunikálni próbált az emberekkel, de nem sikerült neki.

Erre a kérdésre szinte felesleges volt válaszolni. A válasz nyilvánvalónak tűnt. Ugyanakkor tudni szeretne volna, nekik miért nem sikerült.

Szavakba öntötte a kérdést:

- Miért nem sikerült? Velem gond nélkül tudsz kommunikálni.

Sam egyre jobban értette az idegen megtestesülést. Mintha az elméje újszerű kommunikációs technikát sajátított volna el, ahogyan új nyelvet tanul az ember. Vagy tán a Másik Sam lehetett ilyen hatással az agyára, és tanította meg neki a módszert anélkül, hogy Sam ennek egyáltalán tudatában lett volna?

Sam azon kapta magát, hogy elméjéből kiűzött minden közvetlen gondolatot. Miután feltett egy-egy kérdést, hagyta, hogy a tekintete a semmibe révedjen, szemhéja elnehezüljön, mintha épp elaludni készülne, és már tudta is a választ. Elméjében apró kattánást vagy effélélt hallott, jelet, amely azt közölte vele, hogy valamit kívülről belétápláltak.

Immár tudta például, hogy a Másik Sam kommunikációra tett kísérletei azért vallottak kudarcot, mert az emberek, akiknek megjelent, megrémültek tőle. Kétségbe vonták saját épelméjűségüket. És mivel féltek, az elméjük*, megmerevedett. Vétel- re képtelenné vált. A kommunikációs kísérletek fokozatosan ritkultak,

mígnem végleg abbamaradtak.

- Velem mégis kommunikálsz - jegyezte meg Sam.

Sam különbözött a többiektől. Ő nem mutatott félelmet.

- Nem tudtad volna eleve kioltani bennük a félelmet? Aztán beszédbe elegyedni velük?

Nem sikerülhetett volna. A félelemmel telt elme mindennek ellenállt. A megváltoztatására tett kísérlet kárt tehetett volna benne. Helytelen lenne ártani egy gondolkodó elmének. Egyszer megpróbálkozott vele, de nem ért el sikert.

- Mit próbálsz közölni velünk, Másik Sam?

„Azt szeretném, ha magamra hagynátok...” Kétségbeesés!

A kétségbeesés több volt közönséges gondolatnál, érzelelként jött át, ijesztő érzületként. Sam úgy érezte, mintha ellenállhatatlanul, súlyos tömegként rázúdult volna az elkeseredés - és mégsem önmaga részeként tapasztalta meg azt. Elméje felületén intenzíven érzékelte az elkeseredést, de alatta, ahol a saját elméje volt, mégis független maradt tőle.

- Nekem úgy tűnik, mintha feladni készülnél a harcot - szólalt meg Sam eltűnődve. - Miért? Nem avatkozunk bele az életedbe.

„Az emberek megépítették a kupolát, a bolygó egy részét megtisztították a helyi flórától és faunától, és a saját élőlényeket telepítették a helyükbe. És amint elkészül a neutroncsillag erőműve - amint a hipertéren át áramlani kezd az energia az erőforrásokra szomszagos bolygók felé -, újabb és még újabb erőművek fognak épülni. És akkor mi lesz az Otthonnal?” (Bizonyára ez lehetett a neve a bolygónak, aminek a Másik Sam hívta azt, Sam azonban csupán az Otthon gondolatát fedezte fel az elméjében, alatta pedig azt a gondolatot: a miénk... a miénk... miénk...)

„Ez a bolygó jelentette a neutroncsillaghoz legközelebb elhelyezkedő, használható bázist. Egyre több ember fog idejönni, egyre több kupola épül majd, az Otthon pedig el fog pusztulni.”

- De ha szükséges, rá tudnátok venni minket, hogy meggondoljuk magunkat, még ha ezzel kárt is tennének pár elmében, ugye?

„Ha ilyesmivel próbálkoznánk, veszélyesnek ítélnék bennünket. Az emberek rájönnének, mi történik. Hajók érkeznének ide, és fegyvereket használnának, hogy a távolból elpusztítsák az életet az Otthonon, és aztán ember-életet hoznának ide helyette. Ezt lehetett kiolvasni az emberek elméjéből. Az emberek történelme csupa erőszak, semmitől nem riadnának vissza...”

- De mit tehetnék én? - kérdezte Sam. - Egyszerű tanonc vagyok. Alig pár napja érkeztem meg ide. Mit tehetnék?

Félelem. Kétségbeesés.

Nem akadt olyan gondolat, amit Sam ki tudott volna venni, csupán a félelem és az elkeseredés.

Meghatódott. Annnyira békés volt ez a bolygó. Senkit nem fenyegettek. Annak ellenére nem tettek kárt mások elméjében, hogy képesek lettek volna rá.

Nem az ő hibájuk volt, hogy épp kellően közel helyezkedtek el egy neutroncsillaghoz. Nem az ő hibájuk volt, hogy a terjeszkedő emberiség útjában álltak.

- Hadd gondolkodjam! - mondta végül.

Gondolkodott, és érezte, hogy egy másik elme figyel. Időnként hirtelen meglódultak a gondolatai, és felismerte a kívülről érkező sugallatot.

Hirtelen felderengett egy halvány reménysugár. Sam érezte, de nem volt biztos a dologban.

- Megpróbálom - mondta kételkedve.

A csuklója köré csatolt időmérőre pillantott, és kissé megriadt. Sokkal több idő telt el, mint sejtette. A három órája már kis híján letelt.

- Most vissza kell mennem - jelentette ki.

Felhajtotta elemózsiás kosara fedelét, kivette belőle a kis termosznyi vizet, hatalmas kortyokban ivott, mígnem teljesen kiürült a palack. Felvette és a zsebébe tömte a szendvics csomagolását.

A Másik Sam körvonalai elmosódtak, aztán szertefoszlottak. A füst megritkult, eloszlott, és eltűnt.

Sam lecsukta az elemózsiás kosár fedelét, ismét a vállára vetette a szíját, és megindult vissza a kupola felé.

Szíve vadul kalapált. Vajon lesz elég bátorsága hozzá, hogy véghezvigye a tervét? És ha igen, vajon sikerül elérnie vele, amit akar?

Amikor Sam belépett a kupola kapuján, a folyosó-felügyelő már várt rá, és ahogy jelentőségteljesen rápillantott az Időmérőjére, megjegyezte:

- Ezt meglehetősen jól kicentizted, ugye?

Sam ajka megfeszült, igyekezett nem arcátlannak tűnni.

- Három órát kaptam, uram.
- És két óra ötven percet töltöttél odakinn.
- Az kevesebb, mint három óra, uram.
- Hm... - A folyosó-felügyelő hűvösnek és barátságatlannak mutatkozott. - Dr. Gentry látni szeretne téged.
- Értem, uram. Miért?
- Azt nem árulta el. De nem tetszik, hogy rögtön az első alkalommal ennyire ki- centizted az idődet, Chase. És a modorod sem tetszik, és az sem tetszik, hogy a kupola egyik tisztje látni óhajt téged. Csak egyszer mondom el neked, Chase: ha bajkeverő vagy, semmi keresnivalód a folyosómon. Megértettél?
- Meg, uram. De miféle bajt kevertem?
- Hamarosan kiderül.
Sam nem látta Donald Gentryt első és egyetlen találkozásuk óta, amelyre még aznap került sor, amikor az ifjú tanonc a kupolába érkezett. Gentry továbbra is jóindulatúnak és kedvesnek tűnt, hangjából pedig semmi nem érződött ki, ami másra utalhatott volna. Az íróasztala mögött ült, Sam pedig megállt vele szemben, elemózsiás kosara még mindig a lapockájának ütkezött.
- Hogy érzed magad, Sam? - érdeklődött Gentry. - Érdekesen telik az idő?
- Igen, uram - felelte Sam.
- Még mindig úgy érzed, inkább valami mással szeretnél foglalkozni, valahol másutt szeretnél dolgozni?
- Nem, uram - felelte őszintén Sam. - Tökéletesen megfelel nekem a hely.
- Mert érdeklődsz a hallucinációk iránt?
- Igen, uram.
- Másokat is kérdezgettél erről, ugye?
- Érdekesnek találom a témát, uram.
- Mert az emberi agyat szeretnéd tanulmányozni?
- Bármiféle agyat, uram.
- És a kupolán kívül csatangoltál, ugye?
- Úgy értesültem, hogy ez nem tilos, uram.
- Nem az. Ugyanakkor kevés tanonc él ennyire hamar a lehetőséggel. Láttál valami érdekeset?
Sam kicsit habozott, aztán azt felelte:
- Igen, uram.
- Hallucinációt?
- Nem, uram. - Ezt egészen határozottan jelentette ki.
Gentry pár pillanatig mereven bámulta őt, majd tekintete töprengően megkeményedett.
- Elmondanád nekem, mit láttál odakint? Őszintén!
Sam ismét habozott. Azután azt válaszolta:
- A bolygó egyik lakójával találkoztam és beszélgettem, uram.
- Egy értelmes lakójával, fiatalember?
- Igen, uram.
- Sam, amikor megérkezted, jó okkal tűnődünk el azon, miért is kerültél ide - mondta Gentry. - A személyi lapod alapján, amit a központi számítógép készített rólad, nem azt láttuk benned, amire szükségünk lett volna, noha a számítógép több szempontból is kedvező képet festett rólad, ezért kihasználtam az alkalmat, és alaposan megfigyeltelek azon az első napon. Mindannyian figyeltünk téged, és amikor kimentéi, hogy a bolygón sétálgass egymagadban, figyelemmel kísértük a mozdulataidat.
- De, uram! - háborodott fel Sam. - Ez a személyiségi jogaim megsértése!
- Igen, az, de kiemelt jelentőségű a feladatunk, ezért időnként nem tartjuk be szigorúan a szabályokat. Láttuk, ahogy hosszabb ideig beszélgetsz valakivel.
- Épp az imént említettem ezt, uram.
- Igen, de a semmivel beszélgettél, az üres léggel! Hallucináltál, Sam!

Harmadik rész

Sam Chase szóhoz sem jutott. Hallucinált? Ez nem lehetett hallucináció.
Alig fél órával azelőtt még a Másik Sammel beszélgetett, a Másik Sam gondolatait élte át. Pontosan tudta, mi történt akkor, és még mindig ugyanaz a Sam Chase volt, aki a beszélgetés alatt vagy azt megelőzően. Könyökét az elemózsiás kosárra helyezte, mintha az összeköttetést teremthetne a szendvicsekkel, amiket akkor majszolgatott, amikor a Másik Sam megjelent neki.
Szinte dadogva válaszolt:

- Uram... dr. Gentry... nem hallucináltam. Valóság volt.

Gentry tagadólag ingatta a fejét.

- Fiam, a saját szememmel láttalak, amint élénk társalgást folytatsz a semmivel! Nem hallottam, amit mondasz, de beszélgettél. Semmi más nem volt ott rajtad kívül. És nem egyedül voltam a szemtanúja ennek. Még ketten láttak, és mindent rögzítettünk.

- Rögzítették?

- Egy távkamerás kazettán. Miért hazudnánk neked, fiatalember? Már történt ehhez hasonló. Eleinte meglehetősen gyakran számított a dolog. Mostanában már egészen ritkán történik ehhez hasonló eset. Először is, az ifjú tanoncoknak mesélünk a hallucinációkról, ahogy neked is meséltünk róluk, és ezek után általában kerülnek a bolygóval való közvetlen érintkezést, amíg nem akklimatizálódtak, és így nem fordul elő velük az ilyesmi.

- Úgy érti, megrémíti őket - csattant fel Sam -, hogy ne is legyen rá esély? És nem árulják el maguknak, ha mégis megtörténne. Engem azonban nem rémítettek meg.

Gentry a fejét ingatta.

- Sajnálom, hogy nem, ha ez kellett volna ahhoz, hogy ne képzelj magad elé dolgokat.

- Nem képzelődtem. Legalábbis nem láttam semmi olyasmit, ami ne lett volna ott.

- Hogy akarsz vitatkozni egy távkamerás kazettával, ami azt mutatja majd, hogy a semmit bámulod?

- Uram amit láttam nem áttetsző volt. Inkább füstszerű, ködszerű, ha érti, mire gondolok.

- Igen, értem. Pontosan úgy nézett ki, mint a hallucinációk szoktak, nem úgy, mint a valóság. Egy távkamera viszont érzékelte volna a füstöt.

- Ez nem biztos, uram. Lehetséges, hogy az elmém ráhangolódott, hogy tisztábban lássam. A távkamera előtt valószínűleg kevésbé tisztán rajzolódhatott ki, mint előttem.

- Segített ráhangolni az elmédet, ugye? - Gentry felállt, hangjából szomorúság érződött ki. - Ezzel éppen azt ismered el, hogy hallucináltál. Nagyon sajnálom, Sam, mert nyilvánvalóan intelligens vagy, a központi számítógép pedig rendkívül sokra tartott téged, de attól tartok, nem lehetsz a hasznunkra.

- Ezek szerint hazaküldenek, uram?

- Igen, de miért érdekes ez? Nem igazán lelkesedtél azért, hogy ide kerülj.

- Most már itt szeretnék maradni.

- Én viszont úgy látom, hogy ez sajnos nem lehetséges.

- Nem küldhet egyszerűen haza! Nincs jogom a meghallgatáshoz?

- Természetesen van, de ha ragaszkodsz ehhez, az eljárásról hivatalos jegyző- könyvet kell készíteni, és így többé sehol másutt nem lehetsz tanonc. Ha ellenben nem hivatalosan küldünk vissza, hanem mint aki alkalmasabbnak tűnik arra, hogy neurofiziológiából végezzen gyakorlati tanulmányokat, még szerencséd lehet, és átirányítanak, és sokkal jobban járhatsz, mint ha itt maradnál.

- Nem ezt szeretném. Meghallgatást szeretnék... a parancsnok előtt.

- Arról szó sem lehet. A parancsnok előtt nem. Ilyesmivel nem zargathatjuk őt.

- A parancsnoknak kell meghallgatnia - erősködött elkeseredetten Sam különben az egész vállalkozás kudarcba fúlhat.

- Hacsak nem hallgat meg a parancsnok? Miért állítasz ilyet? Így azt kell gondolnom, hogy sokkal labilisabb az elmeállapotod, mint ami csupán a hallucinációt indokolná.

- Uram! - A szavak immár akadálytalanul dőltek Sam szájából. - A parancsnok beteg - ezt még a Földön is tudják és ha annyira elhatalmasodik rajta a betegség, hogy már dolgozni sem tud, a vállalkozás el fog bukni. Nem hallucináltam, és erre az a bizonyíték, hogy tudom, mi a baja, és hogyan lehetne meggyógyítani.

- Ezzel nem javítasz a helyzeteden - jegyezte meg Gentry.

- Ha visszaküld, a vállalkozás kudarcba fül majd. Mit árthat azzal, ha enged beszélnem a parancsnokkal? Mindössze öt percet kérek.

- Öt percet? Na és ha nem hajlandó rá?

- Kérdezze meg, uram! Mondja el neki, hogy szerintem ugyanaz, ami a depresszióját okozta, meg is szüntetheti azt.

- Nem hinném, hogy ezt fogom mondani neki. De megkérdezem tőle, hajlandó-e fogadni téged.

A parancsnok vékonydongájú, nem túl magas férfi volt. Mélykék szemében fáradtság tükröződött.

Halk, kissé mély tónusú hangja határozottan kimerültnek hatott.

- Egyedül te láttad a hallucinációt?

- Nem hallucináció volt, parancsnok. Hanem valóság. Ahogy az is, amit ön látott, parancsnok. - Ha emiatt nem penderítették ki azon nyomban, gondolta Sam, akkor talán lehet esélye. Érezte, hogy könyöke odaszorul

elemőzsiás kosarának fedeléhez. Még mindig vele volt.

A parancsnok arca mintha megrándult volna.

- Amit én láttam?

- Igen, parancsnok. Azt mondták, egyvalakiben kárt tettek. Önnel kellett próbálkozniuk, mivel ön a parancsnok, Ők pedig... kárt tettek önben.

A parancsnok oda sem figyelt a megjegyzésre, és csak annyit mondott:

- Nem volt semmiféle mentális problémád, mielőtt idejöttél?

- Nem, parancsnok. Utánanézhetsz a központi számítógép nyilvántartásában.

Neki biztosan voltak, állapította meg magában Sam, de annyiban hagyták, mert zseni, és szükségük volt rá.

Aztán arra gondolt: „Vajon ez a saját ötletem lehetett? Vagy belém plántálták?”

A parancsnok beszélt. Sam kis híján lemaradt a szavairól. Azt mondta:

- Amit láttál, nem lehetett valóságos. Ezen a bolygón nincs értelmes élet.

- De igen, uram. Van,

- Ó? És senki másnak nem sikerült felfedeznie, mielőtt le idejöttél, te ellenben három nap alatt megoldottad a problémát? - A parancsnok egy pillanatra elmosolyodott. - Sajnos, nincs más választásom, mint hogy...

- Várjon, parancsnok! - könyörgött elfúló hangon Sam. - Tudunk az értelmes lényekről. A rovarok azok, az apró repülő valamik.

- Azt állítod, hogy azok a rovarok értelmes lények?

- Nem önmagukban az egyedek, de amikor csak akarnak, egymáshoz tudnak kapcsolódni, akár egy képkirakó elemei. Bármilyen alakot fel tudnak öltetni. És amikor ezt megteszik, az elméjük is egymáshoz illeszkedik és összekapcsolódik. Sokan együtt értelmes lényt alkotnak.

A parancsnok szemöldöke felszaladt a homlokára.

- Érdekes elképzelés, annyi biztos. Majdnem elég örült ahhoz, hogy igaz legyen. Hogyan jutottál erre a következtetésre, fiatalember?

- Megfigyelés útján, uram. Bármerre jártam, megzavartam a fűben rejtőző rovarokat, ők pedig szanaszét repültek. Amint lassan alakot öltött a tehén, én pedig megindultam felé, semmit sem láttam vagy hallottam. A rovarok mind eltűntek. Összegyűltek előttem, és már nem a fűben tanyáztak. Ebből jöttem rá.

- Egy tehénnel beszélgettél?

- Először tehén volt, mivel arra gondoltam. De nem sikerült élethűen megformálniuk, ezért emberi alakot vettek fel. Az enyémet.

- A tiedet? - Aztán halkabban: - Nos, ez beleillik a képbe.

- Ön is ugyanígy látta, parancsnok?

A parancsnok rá sem hederített a kérdésre.

- És amikor magára öltötte az alakodat, beszélni is tudott, ahogyan te? Ezt akarod mondani nekem?

- Nem, parancsnok. A beszélgetés az elmémben zajlott.

- Telepatikusán?

- Valahogy úgy.

- És mit mondott, vagy mit gondolt neked?

- Azt szerette volna elérni, hogy tartózkodjunk a planéta felbolygatásától. Azt szerette volna elérni, hogy ne vegyük a birtokunkba. - Sam szinte a lélegzetét is vissza* tartotta. A meghallgatás már több mint öt perce tartott, a parancsnok pedig semmi jelét nem mutatta annak, hogy véget akarna vetni neki, hogy visszaküldje őt.

- Az lehetetlen.

- Miért, parancsnok?

- Bármely más bázis megduplázná vagy megháromszorozná a költségeket. Már most is komoly nehézségekbe ütközik a finanszírozásunk. Szerencsére mindez csak hallucináció, fiatalember, és így nem merülhet fel a probléma. - Lehunyta a szemét, aztán kinyitotta, és Samre emelte a tekintetét, de nem igazán rá összpontosított. - Sajnálom, fiatalember! Vissza fogjuk küldeni... hivatalosan.

Sam ismét hazardírozott.

- Nem engedhetjük meg magunknak, hogy semmibe vegyük a rovarokat, parancsnok. Rengeteget adhatnának nekünk.

A parancsnok már félig felemelte a kezét, mintha jelezni akarna. Félbehagyta a mozdulatot, épp elég ideig habozott ahhoz, hogy megkérdezze:

- Valóban? Mijük van, amit odaadhatnának nekünk?

- Az egyetlen dolog, ami az energiánál is fontosabb, parancsnok: az agy tökéletes ismerete.

- Ezt honnan veszed?

- Demonstrálni tudom. Itt vannak velem. - Sam megragadta és az íróasztalra lendítette az elemőzsiás kosarát.
- Mi az?

Sam nem szavakkal felelt. Felnyitotta az elemőzsiás kosár tetejét, és halkan duruzsoló, füstszerű felhő szállt elő belőle.

A parancsnok tüstént felpattant, és elkiáltotta magát. Magasra emelte a kezét, és megszólalt egy vészjelző.

Az ajtón Gentry lépett be másokkal a nyomában. Sam érezte, hogy megragadják a karját, aztán döbbsen, mozdulatlan némaság telepedett a helyiségre.

A füst egyre sűrűsödött, remegett, egy fej alakját vette fel, egy magas járomcsontú, vékony arcét és egy kopaszodó, sima homlokét. A parancsnokra hasonlított.

- Látom - szólalt meg rekedtes hangon a parancsnok.

- Mindannyian ugyanazt látjuk, ugye? - kérdezte Sam. Megpróbálta kiszabadítani a karját, mire elengedték.

- Tömeghisztéria... - jelentette ki halkan Gentry.

- Nem az - mondta Sam -, valóságos. - A levegőben lebegő fej felé nyúlt, aztán visszahúzta az ujját, melyen egy apró rovar nyugodott. Elpöckölte, és alig lehetett nyomon követni, ahogy visszaröppent társaihoz.

Senki sem mozdult.

- Fej, látod, mi a baja a professzor elméjének? - tette fel a kérdést Sam.

Sam úgy látta, mintha egy máskülönben egyenletes ív egy futó pillanatra megtekeredett volna, ám a csomó rögtön eltűnt, és semmi sem maradt utána. Olyasvalami volt, amit emberi gondolatokkal nem egykönnyen lehetett megfogalmazni. A fiú remélte, hogy a többiek szintén észlelték ezt a tekeredést. Igen, észlelték. Tudta.

- Nincs semmi baj - jelentette ki a parancsnok.

- Rendbe tudod hozni, fej? - kérdezte Sam.

Természetesen nem teheték. Nem hatolhattak be önkényesen egy elmébe.

- Parancsnok, adjon engedélyt rá! - mondta Sam.

A parancsnok a szeme elé emelte a kezét, és motyogott valamit, de nem lehetett kivenni a szavait. Aztán érthetően elismételte:

- Rémálom, de lidércnyomásban élek, mióta... Legyen meg, aminek lennie kell, megadom az engedélyt!

Semmi sem történt.

Legalábbis látszólag semmi sem történt.

Aztán lassan, apránként felragyogott a parancsnok tekintete, és mosolyra húzódott a szája.

Szinte suttogva szólalt meg:

- Döbbenetes! A szemem előtt újra felkel a nap. Oly régóta tart már a hideg éjszaka, és ismét melegséget érzek! - Hangja felerősödött. - Csodálatosan érzem magam.

A fej ebben a pillanatban elveszítette határozott alakját, homályos körvonalú, lüktető köddé vált, aztán görbe, elvékonyodó nyillá változott, amely sebesen visszarepült az elemőzsiás kosárba. Sam rácsapta a fedelet.

- Parancsnok - szólalt meg engedélyezi, hogy visszajuttassam ezeket az apró rovarszerűségeket a saját világukba?

- Igen, igen... - felelte a parancsnok egy legyintés kíséretében. - Gentry, hívjon össze egy értekezletet! Alapvetően változtatnunk kell a terveinken.

Samet egy egykedvű ór kikísérte a kupolán kívülre, aztán a nap hátralévő részében már nem hagyhatta el a körletét.

Későre járt, amikor Gentry belépett hozzá, elgondolkozva rámeredt, majd azt mondta neki:

- Bámulatós bemutatót tartottál. Az incidenst betápláltuk a központi számítógépbe, és immár kettős feladatot bíztak ránk: a neutroncsillag energiáját és a neurofiziológiát. Nem hinném, hogy mostantól fogva gondunk lesz a finanszírozással. Idővel pedig egy csoport neurofiziológus is ideérkezik. Addig azokkal az apró lényekkel fogsz dolgozni, és nemsokára minden bizonnyal te leszel itt a legfontosabb személyiség.

- De meghagyjuk nekik a világukat? - kérdezte Sam.

- Kénytelenek leszünk - felelte Gentry ha bármit is kapni szeretnénk tőlük, vagy tévedek? A parancsnok úgy véli, a bolygó körüli pályán keringő kiterjedt településeket fogunk építeni, és minden műveletet oda helyezünk át, egy minimális személyzettől eltekintve itt, a kupolában, akik a rovarokkal - vagy bárminek is fogjuk majd hívni őket - tartanak majd fenn közvetlen kapcsolatot. Rengeteg pénzbe fog kerülni, rengeteg időt és munkát igényel, de meg fog térülni a befektetés. Ebben senki sem kételkedik.

- Remek! - felelte Sam.

Gentry ismét szemügyre vette a fiút, ezúttal hosszabban és alaposabban.

- Fiam - szólalt meg végül úgy tűnik, mindegyik azért kerülhetett sor, mert nem féltél a feltételezett hallucinációtól. Az elméd nyitott maradt, és ez jelentette a különbséget. Hogyan? Miért nem féltél?

Sam arca rákvörös lett.

- Nem tudom biztosan, uram. Visszatekintve azonban úgy érzem, sehoggy sem érttem, miért kerültem ide. Amikor csak lehetőségem adódott rá, neurofiziológiát tanultam a számítógépes kurzusaimon, és alig valamit tudtam csak az asztrofizikáról. A központi számítógép nyilvántartásában megvolt minden adatom, részletesen ismerte az előmeneteletemet, és elképzelni sem tudtam, miért küldött ide. Aztán, amikor ön először megemlítette a hallucinációkat, arra gondoltam: „Ez lehet a megoldás. Azért kerültem ide, hogy utánajárjak ennek.” Egyértelműnek vettem, hogy ez lesz a feladatom. Nem volt időm félni, dr. Gentry. Meg kellett oldanom egy problémát, és... és bíztam a központi számítógép ítéletében. Nem küldött volna ide, ha nem lettem volna alkalmas rá.

Gentry a fejét ingatta.

- Attól tartok, én nem bíztam volna ennyire egy gépben. De úgy tartják, hogy a hit hegyeket képes megmozgatni, és úgy tűnik, ebben az esetben pontosan ez történt.

(Galamb Zoltán)